

17 Απριλίου 2021

«Χθες βράδυ, είδαμε μια γυναίκα να διασχίζει πεζή τον δρόμο, θέτοντας σε κίνδυνο τη ζωή της»

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά \(κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα\)](#)

Η περιπέτεια της Χριστίνας και της Λέας, το βράδυ της Τετάρτης, στη Λευκωσία, είναι μια καλή απόδειξη ότι μάλλον δεν πρέπει να προσπερνάμε αδιάφορα μια κατάσταση όταν υποψιαζόμαστε ότι κάτι δεν πάει καλά.

Πιο κάτω αυτούσια η ιστορία, από τη σχετική ανάρτηση* στο Facebook:

Ήταν ένα διαφορετικό βράδυ το χθεσινό. Ένα από εκείνα που η συνηθισμένη σου διαδρομή ανακόπτεται από ένα συμβάν που δεν το είχες υπολογίσει. Γιατί, πολλές φορές, χανόμαστε στο δικό μας μικρόκοσμο, τρέχουμε να προλάβουμε και δεν αφήνουμε τίποτα να μας αποσπάσει την προσοχή ή να σπαταλήσει τον «πολύτιμο» μας χρόνο.

Χθες βράδυ, λοιπόν, καθώς επιστρέφαμε από το θέατρο με τη Λέα, στον κυκλικό κόμβο του Προεδρικού είδαμε μια γυναίκα να διασχίζει πεζή τον δρόμο, θέτοντας σε κίνδυνο τη ζωή της. Κάναμε επαναστροφή για να τη ρωτήσουμε αν χρειάζεται να την πάμε κάπου. Όταν την πλησιάσαμε προσέξαμε πως ήταν χτυπημένη στη μύτη και στο μέτωπο. Τη ρωτήσαμε πώς το έπαθε. Μας είπε ότι δεν ήταν τίποτα κι ότι απλώς παραπάτησε κι έπεσε. Τη ρωτήσαμε που μένει κι αν ήθελε να την πάμε στο σπίτι της. Μας είπε πως μένει λίγο πιο κάτω. Τη ρωτήσαμε αν την περιμένει κάποιος στο σπίτι. Μας είπε πως έμενε με τους γονείς της.

Μας έκανε εντύπωση αυτό, μιας και η γυναίκα φαινόταν κάπως μεγάλη σε ηλικία. Δεν φόραγε μάσκα κι έτσι της είπαμε να περιμένει σε ένα παγκάκι εκεί κοντά μέχρι να πάμε στο περίπτερο να της φέρουμε μάσκα, για να μπορέσουμε να τη βάλουμε στο αυτοκίνητο. Ταυτόχρονα, η Λέα κάλεσε την αστυνομία γιατί αμέσως

υποψιαστήκαμε πως κάτι δεν πάει καλά. Όταν πήγαμε πίσω και σχεδόν αμέσως ήρθαν και οι αστυνομικοί μάς είπε ότι οι γονείς της πέθαναν εδώ και χρόνια. Μας είπε να επικοινωνήσουμε με τον αδερφό της. Μετά μας είπε ότι ο αδερφός της πέθανε στον πόλεμο. Μας είπε ότι μένει με έναν φίλο της. Τελικά αυτός ο φίλος της είναι ο άντρας της.

Όλα στο μυαλό της ήταν μπερδεμένα. Αλλά φαινόταν τόσο ήρεμη. Όταν ήρθε ο γιος της μας είπε ότι είναι ο αδερφός της... Και το κυριότερο, το σπίτι της ήταν πολύ μακριά από κει που τη βρήκαμε. Εκεί ήταν το σπίτι που έμεναν κάποτε οι γονείς της.

Σε κάποια στιγμή η Λέα γύρισε πλάτη και έκλαιγε αθόρυβα. Πρόσφατα διάβασε ένα άρθρο που έλεγε ότι οι άνθρωποι με Αλτσχάιμερ όταν νιώθουν ανασφάλεια αναζητούν τους γονείς τους και τους «επαναφέρουν στη ζωή» μέσα από το μυαλό τους.

Γιατί τα γράφω όλα αυτά; Γιατί μέσα από αυτό το γεγονός ανακάλεσα όλες τις φορές που ο χρόνος ή ο φόβος δεν μου επέτρεψαν να σταματήσω για να βοηθήσω. Γιατί η ζωή μας έχει διαμορφωθεί με τέτοιο τρόπο που όλο και λιγότερο κοιτάμε γύρω μας, δίπλα μας... Και γιατί πότε δεν ξέρεις πως από σένα μπορεί να εξαρτάται η ζωή ενός ανθρώπου.

*Η ηθοποιός Χριστίνα Κωνσταντίνου περιγράφει μέσω μιας ανάρτησής της την εμπειρία που είχαν μαζί με τη συνάδελφό της, Λέα Μαλένη, το βράδυ της Τετάρτης, στη Λευκωσία.

Πηγή: city.sigmalive.com